

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 1896

35

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΚΟΥΡΤΙΟΣ

Ernest Kourtios

ΚΟΛΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

II

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΥΡΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΚΑΙ

ΤΑ ΑΥΤΟ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ ΚΟΜΜΑΤΑ

« Ήλιος τότε την Εβαν, ήτις εκλήθη άνδρις, ότι εκ του άνδρός αυτής ελήθη!... »

Μουσῆ, με απέβαλον, ἐμέ τόν Γέρο-Ιεχωβά, τόν κτίσαντα τόν οὐρανόν καί τήν γῆν, καί ἐνεκλωπώθησαν τόν Διάβολον, ὅστις καί ἐγένετο ἀρχών τοῦ κόσμου, Θεός τῶν ἀνθρώπων... »

— « Τόν Διάβολον ; » — « Ναί, τόν Διάβολον. » — « Τίς οὗτος Κύριε ; μή βασιλεύς τις τοῦ Ἀμαλθήκ. »

— « Καλέ, τί βασιλεύς τοῦ Ἀμαλθήκ! δέν γνωρίζεις τόν Διάβολον, Μουσῆ ; Ἐρχεις δίκαιον δέν ὑπῆρχεν εἰς τόν καιρόν μας ; καί ἐγώ τώρα ἀκούω περί αὐτοῦ πρώτην φοράν... »

ἀπό τήν πόλιν αὐτῶν, ὅπου κινδυνεύουν νά σαπίσουν ἀπό τήν ὑγρασία ; Αὐτά, Μουσῆ, εἶναι ἀπό τά ἄγγραφα εἰς τόν καιρόν μας οἱ ἀνθρώποι δέν ἦσαν τῶσόν παλαβοί, καθῶς σήμερον. Ἄμ τί σου λέγουν ὅλες ἐκεῖνες ἡ μοῖρες, ποῦ δέν με ἀφίουν στήγην ἡσυχίαν καί ἀδικήσας τρέχουν κατόπι μου καί φωνάζουν : « Σέ νυμφίε μου πῶθ... » καί θέλουν μέ τό στανό νά με κάμουν τώρα εἰς τά γεράματα νά παιζῶ ἐγώ τό πρόσωπον τοῦ ἡρώος τοῦ Ἀμαθίου Ἀμαθίου καί αὐταίς τό μέρος τῆς Σουναμίτιδος ; μούτρα γιά Σουναμίτιδος ! Καί εἶναι τόσες πολλές ἡ εὐλογημένες ποῦ δέν θά τῆς χωρῶσες οὔτε τό χαρμί τοῦ στροῦ βασιλέως Σαλωμῶντος. Χαρμί μεά φορά. Χίλιες φορές κοκκίνες! διαλεκτίες μία καί μία, καί ὄχι χαρμί ἀπό μικροῦδες καί καρακάξες, σάν κ' ἐκεῖνο ποῦ θέλουν νά κάμουν εἰς ἐμέ ! Γέλας, Μουσῆ, καί εἶναι νά μή γελῶν κἀνεῖς... ἀλλ' ἐγώ δέν γελῶ, ὄχι ἔβαρῆθηκα, ἀπέκαμα, ἐπλήξα καί κτεράσασα ν' ἀλλάξω πολιτικῶν, νά βασιλεύσω εἰς τό εἶδος χωρῆς ἔργους καί φροντίδας, νά μήν ἔχω ζάλες καί εὐθύνες, νά γίνω βασιλεύς τῆς ἀμερικανισίνης, βασιλεύς συνταξιοῦχος. Ἀρετά ἐκαμα δι' αὐτόν τόν παληκόσαρον ἄρετά χέριμα, πόδια καί κεφάλια ἐβαλα καί ἐκόλλησα εἰς τοῦς μακάρους καί τῆς μακάρισσας. Εἶναι κενός πλέον νά κερῶθῶ καί διὰ τόν ἑαυτόν μου, διὰ τόν Γέρο-Ιεχωβά ἑγήρασα. ἔχω ἀνάγκη ἡσυχίας, θέλω καλοσύνην, ραγάτι, — ὡς θά εἶπουν μίαν ἡμέραν οἱ ἀπόγονοί τῆς Ἀγχε —, χουζούρι, μακαρότητα, θέλω νά γίνω καί ἐγώ μάκρ, ἀφοῦ εἶμαι καί λέγομαι βασιλεύς τῶν μακάρων. Ἐς αἶριον ἡ ἀπόφασίς μου, Μουσῆ, καί στήσω διὰ σοῦ νέαν διαθήκην πρὸς ἀγγέλου καί μάκρας καί ἔσομαι εἰς τόν αἰῶνα βασιλεύς ταμαργουοκίτο. »

— Βασιλεύς ταμαργουοκίτο ! εἶπεν ἐκπληκτός ὁ Μουσῆς, τί τοῦτο σημαίνει, Κύριε, τό πρῶτον νῦν ἀκούω τήν λέξιν ταῦτην. »

— Ναί, Μουσῆ, ἀπήνησεν ὁ Κύριε, εἶναι λέξις τοῦ μέλλοντος, λέξις Χαναάν, ὑπερχουμένη καί ἐπαγγελουμένη, ὡς ἡ γῆ ἐκεῖνη, πάντα τοῦ κόσμου τά ἀγαθά ἀρχοῦσι τε καί ἀρχομένης, τοῦθ' ὅπερ τό θαυμάσιον. Βασιλεῖς ταμαργουοκίτο κληθήσονται ἐν ἀπωτάτῳ μέλλοντι πάντες οἱ νουνεχεῖς ἐκεῖνοι βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ κληρονομησάντες μικρόν τῆς σοφίας τοῦ Σαλωμῶντος. Ἔσονται οὗτοι βασιλεῖς τρισόλων, πρσιευδαίμονες, ἔχοντες πλοῦτη, ἀνάκτορα, ἐπαύλει, μέγαρον ἐπίγεια καί ἐπιθλάσια, ἀπολαύοντες τιμῶν, δόξης, μαγαλείου, εὐμερίας, τέρψων καί διασκεδάσεων, κωνηγεσιῶν, περιηγήσεων, μακαριότητος, πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς βασιλείας, μακράν πάσης εὐθύνης καί μερίμνης, καταλιπόντες τοῖς ὑπουργοῖς αὐτῶν τήν ἰσχήν καί ἔσεται ὅτε ἀκνωθῶν δόξαν τοῦ κυβερῆν· βασιλεῖς συνετοί, ἔχον-

τες ὡς πολιτικόν ἀξίωμα τό σφόν τοῦτο τοῦ Ἐκκλησιαστού² παράγγελμα :

Τρώγῃ, πίνῃ, χαίρου ἐνὸσω ζῆς, ὅσως εἶναι ὁ κληρός σου ἐπὶ γῆς.

Τοιοῦτοι, Μουσῆ, οἱ τοῦ μέλλοντος βασιλεῖς ταμαργουοκίτο. »

Καί ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος ἀπέθλη, βάλλων ὀπισθεν αὐτοῦ φωτεινάς ἀκτίνας, καίτοι δέν ἔφερε τήν ἐπὶ τοῦ Σινᾶ σελαγίζουσαν στολήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ Κ. ΑΣΠΙΟΣ

“ΑΝΤΙΟΠΗ,” (ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ) ΤΟΥ Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

[Συνέχεια ἀπὸ προηγουμένου φύλλον]

Αἰρημένου καταπατάσματος φαίνεται ναός, ἐν ᾧ ἡ βασίλισσα Δίρη στέρει μετὰ τῆς θεραπιδίδος τῆς Ἰσμήνης τὰ ἀγάλματα τοῦ Διονύσου. Εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάχχου. Μετ' ὀλίγον ἐργάζεται ὁ βασιλεὺς Λυκος, παρ' οὗ ἡ Δίρη ζητεῖ νά ἐπιτρέψῃ τήν τέλεσιν ἀνθρωπίνης θυσίας εἰς τὰ βακχικά ὄργια, ὡς ἄλλοτε, πρὸ τῆς καταργήσεως τῆς ἀνθρωποθυσίας.

Ὁ Λυκος ἐνοεῖ ἀμείως ὅτι ἡ Δίρη μηχανάται τὸν θάνατον τῆς Ἀντιόπης, ἢ ἀσπόνδως μισεῖ, ἀπορασίει δὲ νά σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὄνυχων τῆς ζηλοτύπου καί ἀγρίως ἐκδικητικῆς βασιλείας τῆς ἀνηρωσῆς Βάχχης.

Ἐκ μονολόγου τοῦ Λυκου μακθάνομεν τὰ κατὰ τὴν Ἀντιόπην ἡ παγκαλὸς θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἔγκως γενομένη ἐκ τοῦ Διός, ἀπέθρα εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν Ἐποπέα, οὗ γίνεταί σύζυγος. Ὁ Νυκτεὺς ἀποθῆσκον ἐκ τῆς λύπης, ἔδωκεν ἐντολήν εἰς αὐτόν, τὸν Λυκόν, τὸν ἀδελφόν τοῦ Νυκτέως νά ἐπιέλθῃ κατὰ τοῦ Ἐποπέως· οὗτος δὲ κερύσας τὴν Σικυῶνα θανάτωσεν τὸν Ἐποπέα καί τὴν Ἀντιόπην ἄγει ἀλγυμάτων. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καθ' ὄδον, παρὰ τὰς Ἐλευθεράς τῆς Βοιωτίας τίθει δύο ἄρρενα, τὰ ὅποια ὁ Λυκος ἐξέθηκεν εἰς σπῆλαιον τοῦ Κιθαιρώνας, ὅπως σπαρχθῶσιν ὑπὸ τῶν θηρίων.

Ἐν ᾧ δ' ἐτοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ ἐργετὰ γέρον τις βουκόλος τοῦ Κιθαιρώνας, ὀνομάτι Ὀρδιῶν, ὃν προσέειπεν ἡ Δίρη. Διὰ τόνου φυσικοῦ καί ἀφελεστάτου διηγεῖται πρὸς τὸν βασιλέα, ὃν δὲν γνωρίζει, ὅτι ἡ βασίλισσα ἀκούσασα ὅτι ἔχει ἐνα φρεβρόν ταῦρον, τὸν Κεραλκῆ, τὸν ζητεῖ, διὰ νά τὸν κάμῃ Διονύσου.

— Πῶς ; ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς.

— Ἐκεῖνη εἰζεύρει, ἀποκρίνεται ὁ πο-

2. Ἐκκλησ. Β'. 48 : « Πῶθ, εἶδον ἐγὼ ἀγαθόν, ὃ ἔστι καλόν, τοῦ φαγεῖν καί τοῦ πίνειν καί τοῦ ἰσθῆν ἀγαθωσύνην ἐν παντί ; ὄψθη αὐτὸς, ὃ ἴδαν μοχθῆ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀποθῆσκον ἡμερῶν ζῆς αὐτοῦ ὡς ἔδοκεν αὐτῷ ὁ Θεός, ὅτι αὐτὸ μερίς αὐτοῦ. »

λιὸς βουκόλος, θά τὸν στολίσουν, θά τὸν κάμουν Διονύσου.

Ἡ βασίλισσα ἐζήτησε καί τὸν ρωμαλέον υἱόν τοῦ Ζῆθον· ὁμιλεῖ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καί γερωντικῆς αὐταρεσκείας περὶ αὐτοῦ καί τοῦ Ἀμφίονος, ἀφελῶς χαρακτηρίζων τοὺς δύο διαφόρους τὸ ἦθος νέους.

— Τίνα σου εἶνε ; ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς.

— Ναί καί ὄχι, ἀποκρίνεται ὁ γέρον καί διηγείται πῶς εὗρεν αὐτὰ ἐκθατα, πῶς τὰ παρέλαβε, πῶς ἔθρεψεν αὐτὰ ἡ σύζυγός τοῦ Χλόη καί πῶς ἐμεγάλωσαν.

Διὰ μίαν, ἀσπρατηρόν, μία ἰδέα γεννᾶται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως : μήπως εἶνε τὰ τέκνα τῆς Ἀντιόπης.

— Εἶνε δυνατόν ; τίς εἰζεύρει ; ἀναφωνεῖ ὡς ἀπαντῶν πρὸς ἑαυτόν ὁ Λυκος.

Ὁ βουκόλος ἐξακολουθεῖ τὴν διήγησίν του.— Αἱ χάρες τοῦ ἔξεχωρισταί, μοιάζουν παιδιὰ θεῶν.

— Εἶνε δυνατόν ! ἐπαναλαμβάνει ὁ βασιλεὺς καί βαθεῖος συγκινημένος καλύπτει διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Σιὰ τὸ ἀδελφεῦ μή παροργισθῆς, ἀναφωνεῖ ἔνδακρυς, ἠθέλησα νά δώσω θάνατον εἰς τὰ τέκνα τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' αὐτὰ ζοῦν πλήρη δυνάμεως.

Ὁ γέρον παρακαλεῖ τὸν Λυκόν νά τῷ εἴπῃ ἂν ὁ πατήρ των ζῇ· ὁ βασιλεὺς αἰνιτιτόμενος τὴν ἐκ Διός καταγωγὴν τῶν διδύμων ἀπαντᾷ :

— Δύσκολος ἐρώτησις, τὸν ἐσκώτωσαν, ἀλλ' ἴσως ὁ πατήρ των ζῇ.

Ὁ γέρον ἐκπλήσσειται διὰ τὰ ἀντιφαστικά ταῦτα καί ἐρωτᾷ περὶ τῆς μητρός· « Ἡ μήτηρ ζῇ » τῷ λέγει ὁ βασιλεὺς· συμβουλευσας δὲ εἰς αὐτόν μηδὲν νά εἴπῃ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν υἱῶν του εἰς τὴν βασιλείαν, ἀπέρχεται νά πολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἀργείων, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς Βεοτιάν.

Τὰς σχέψεις τοῦ μονολογούντος Ὀρδιῶνος, ὅστις ἀγγοεῖ ἂν πρέπῃ νά αἰσθανθῆ χαρὰν ἢ λύπην, διακόπτει ἡ Δίρη, ἢ τις συνεννοεῖται μετὰ τοῦ γέροντος περὶ τοῦ ἀδελφάτου Κεραλκοῦ καί τοῦ ἀλκιμοῦ Ζῆθου. Καί καταπατάνονται τὸ παραπίτασμα.

Ἡ δευτέρη πράξις μεταφέρει ἡμᾶς εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, οὗ αἱ διαπύδες χαράδραι καί αἱ τραχεῖαι καί πετρώδεις κορυφαὶ διαγράφονται χ' ἰσοσκεπέας. Πρὸ τῆς ἐυλοπαγοῦς, χιονοσκεπῆς, ἐπίσης ποιμενικῆς ἐπαύλειος ὁρδοῦται βωμός Διονύσου. Ἡ Χλόη, ἡ γηραιὰ σύζυγος τοῦ Ὀρδιῶνος, μονολογεῖ περὶ ἑορτῆς τοῦ Διονύσου καί νεότητος· ὁ Ζῆθος ρωμαλέος καί ἀθλητικός εἰσέρχεται, τὴν κωνηγετικὴν πῆραν πλήρη θεράμματος ἔχων ἡ μήτηρ ἀναγγέλλει εἰς αὐτόν ὅτι ὁ πατήρ ἐπανῆλθε καί τὸν προσμένει εἰς τὸ βουκόλιον, ἐνῶ ὁ Ἀμφίων παρέκει, μόνος, προσπαθεῖ νά περατώσῃ τὸν πρὸς τὸν Διονύσου θύραμβον, δοκιμάζων τὸ μέλος ἐπὶ τῆς χρυσῆς

λύρας, ἣν ἐδώρησεν εἰς αὐτόν ὁ Ἐρμῆς.

— Δέν βλέπεις τὰ βουνά, τὰ χιόνια ; λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν του μετὰ τινος μομφῆς ὁ ὀρεσίβιος Ζῆθος, προσκαλῶν αὐτὸν μαζί του.

Ἄλλ' ὁ Ἀμφίων εἶνε βεθυθεμένος εἰς τὴν μελοποιάν· τέλος εὕρισκε τὸ ζητούμενον καί ἀνορθοῦται ἐνθους καί ἀσπάζεται τὴν λύραν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην κατάκοπος, γυμνόπους καί λυσίκομος, με χεῖρας καί πόδας καθηκαγμένους ἐμφανίζεται ἡ Ἀντιόπη καί καταπίπτει λιποθύμος πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διονύσου. Διὰ τῶν φροντίδων τῆς Χλόης καί τοῦ Ἀμφίονος συνέρχεται ἡ κίετις. Μετὰ διάλογον τινά ἀκαιρον καί ἀψυχολόγητον περὶ τοῦ περιωνόμου μελοποιοῦ Ἀμφίονος καί τῆς σχέσεως τῆς λέξεως καί τοῦ ἴχθους—ὡς ἔαν ἦτο δυνατόν ἢ ἐπὶ εἰκασταίαν κἀθαιρετος, ἡ κινδυνεύουσα καί μέτρι λιποθυγία νῦν ἐξηνητημένη φυγὰς νά ἔχῃ ὄρεσιν πρὸς καλλολογικὰς συζητήσεις—ἀνορθοῦται περίτρομος καί ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν Ἀμφίονα :

— Σῶσέ με !

Ἄϊσνος προσβλέπει ἐν συγκινήσει καί ἐκπλήξει τὴν μορφήν τοῦ νεοῦ θύραμβοποιοῦ ἀναφωνοῦσα : Ὁ Ζεὺς ! ὁ Ζεὺς ! Ἐπὶ τῶν χηλιῶν αὐτοῦ ἔχεν ἐπιφανῆ ἐν μειδίμα, ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ Διός, ὃτ' ἐνεφάνισθη εἰς αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τοῦ Βάχχου. Ἡ ζῆνη διηγείται εἰς τὸν Ἀμφίονα τὴν ὀδυνηρὰν ἱστορίαν τῆς.

— Κρίνέ με, τῷ λέγει, ἡ ζωὴ μου κρέμαται ἀπὸ τὰ χεῖλή σου.

Καί διηγείται δι' ὠραίων καί μελωδικῶν στίχων πῶς ὁ πατήρ αὐτῆς Νυκτεὺς ἤρνετο ἐπιμόνος νά ἐκδώσῃ εἰς γάμον τὴν περικλαστάτην θυγατέρα, πῶς ἡ μήτηρ, μετὰ τὴν ἀποπομπὴν καί τοῦ τελευταίου μνηστήρος, τοῦ βασιλέως τῆς Σικυῶνας Ἐποπέως, ἐζήτησε συμβουλήν παρὰ τοῦ μαντιῶν, πῶς ἡ Ἀντιόπη ἀνεκάλυψε τὸν χρυσόν, τὸν λέγοντα ὅτι ὁ Ζεὺς ὑποδύεις τὴν μορφήν τοῦ Ἐποπέως θά τεκνώσῃ μετ' ἠρώων βασιλέων διδύμων συνοριδα τὰς Θήβας· διηγείται ποῖος ἀγωνιώδης τρόπος κατέλαβε τὴν ἀθάνα καὶ παρθενικὴν ψυχὴν τῆς καί πῶς ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάχχου, ἐνῶ ἐκείματα πλησίον τῆς μητρός τῆς, φυγόντας εἰς τὸν βλεφάρων τῆς τοῦ ὕπνου, ἀνηγήθη εἰς τὴν κλίνην· ἐν μόνον φῶς ἔφεγγε, τὸ τῆς λυχνίας τοῦ ναοῦ· αἱ Βάχκαι ἔφραγον· ἐξἄφρα ἐνώπιόν τῆς ἐμφανίζεται ὁ Ζεὺς· ἡ κόρη ἐμεινεν ἀναυδα, ἐκ τοῦ τρόμου παρέλυσαν τὰ μέλη τῆς· ἠθέλησε νά κραυγάζῃ, ἀλλ' ἡ λέξις ἐμεινεν ἀναθροῦς· ὁ Ζεὺς τότε ἔγειρεν αὐτὴν εἰς τὰς στιβαράς ἀγκάλας του καί σύσσωμον τρέμουσαν τὴν ἀπήγαγε μακράν.

— Καί δικτὶ τώρα μόνον ἐδραπέτευσας ; ἐρωτᾷ ὁ Ἀμφίων.

— Ἐπὶ τόσα ἐτῆ ἐύλαϊα καί ἔσπρημα, φροθυμῆν τὴν ζηλοτύπον μακίαν τῆς Δίρης· ἀλλ' ὁ Λυκος ἐβλῶν μοί λέγει :

1. Γενεσ. Β', 22 καί 23. Ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ ἡ λέξις ἴσαα (γονή) παράγειται ὄντως ἐκ τοῦ ἰσ (ἀνήρ), ὅθεν τὸ ἑβραϊκόν κείμενον δέν παρουσιάζει τὸ ἀκατάλληλον τῆς ἐκφράσεως τῶν Ὁ' αὐτῆς κληθῆσεται γυνή ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήθη· δι' ὅπερ ὁ Σύμμεχος θίλων τὴν δυσκολίαν ν' ἀποφύγῃ ἔπλασε τὴν λέξιν ἀνδρίε, ἣς ἐποιήσαμεν γρηθῶν ἀνωτέρω. Ὁ δὲ ἱερός Ἰερώνυμος καί μὲν ἀπέφυγε τὸ ἀποποιεῖν τῆς ἐκφράσεως, ἀλλ' ὑπέστηεν εἰς τι γρηθῶν διὰ τῆς λέξεως, vitago (ἀντιάντρα, ἀνδρογοναίκα), γράψας ἐν τῷ Βουλγᾶ ρ : « Haec vocabitur vitago quoniam de viro sumpta. Εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν ὁ τὸ Σαμαριτικόν κείμενον λατινιστὶ μεταφράσας, ποιήσας χεῖρον τῆς λέξεως vitago, ἣτις δέν ἔχει τὸ κωμικόν· βάνουσαν τοῦ vitago. Ἄλλ' ὁ ἀτυχὸς ἐφρα πάντων εἰσι ἀνανόρητος. Ἄλλος τι, μεταφρασθεῖς, ὅστις μὴ τολμήσας νά μεταφρασθῆ τὸ παραλήθιον τοῦ vitago homasse, ἔπλασε τὴν λέξιν homasse. »

Τὰ ὄργια ταῦτα τρανοῖ, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ὃν ὀρθόκομος καί ἐν αὐτῇ εἶσι τὸ ὄνομα αὐτῆς. 2. Ψαλμ. ΡΜΗ', 3.

1. Α' Βασιλ. ΙΓ', 28.

1. Γ' Βασιλ. ΙΑ', 3.

«—Τά τέκνα σου ζωσί!» και μοι κάμνει όρσον φρικτόν ότι εύρίσκονται επί του Κιθαιρώνος· άναλαμβάνει να με οδηγήσῃ προς αυτά, άλλ' υπό ένα όρον, να υποκίψω εις την έπιθυμίαν του. «Ποτέ, ποτέ, άναρπώνω μετ' άγκυκατήσους; άμειλικτος και βαρεία κλείεται πάλιν ή θύρα τῆς είρατῆς. Τότε αισθάνομαι νέαν, άγνωστον δύναμιν εντός μου· θραύω δεσμά και κλείθρα και φεύγω και έρχομαι εδώ ζητούσα άσυλον και προστασίαν.

Μόλις έπέρανε την άδηγήσιν τῆς ή Αντιόπη, και αι Βάκχι, άς οδηγεί ή θεραπειά τῆς Δίρκης Ισμήνη—εύθως από τῆς άποδράσεως καταδιώκονσα την Αντιόπην—επέρχονται να άρπάσωσι την κίετιδα εκ του βωμοῦ. Μάτην άνθίσταται ή άπαλός Αμριών και παρεμβαίνει ή γηραιά Χλόη· αι Βάκχι υπό τῆς Ισμήνης παρουνόμεναι έφορῶσι και άρπάξουσι την Αντιόπην· άλλ' έπιράεται έξαφνα ή ρωμαλέος Ζῆθος και άποσπᾷ αὐτήν εκ τῶν χειρῶν τῶν εξηγηριωμένων Μαινάδων.

Τό άκρακτικόν, όπερ μετά τινος έπιφουλάξεως παρεκλυθεῖ μέχρι τοῦδε τά δρώμενα, ένταῦθα θεμακίεταται από τῆς σκηνῆς ταύτης· εξαγειρεται τό δραματικόν ένδιαφέρον του και τό καταπέτασμα καταπέτανννται χειροκροτούντων τῶν θεατῶν. Είνε τό πρώτον μέρος τῆς Ακτιόπης, έν ώ άκούεται ή έκφραστική αὐτή και τόσον έπιθυμητή υπό τῶν συγγραφέων και υποκριτῶν γλώσσα τῶν χειρῶν.

Είς την τρίτην πράξιν εύρισκόμεθα και πάλιν επί του Κιθαιρώνος, εις την έπαυλιν του Ορδίουνος. Ο Ζῆθος και ή Αμριών συζητοῦσι περί τῆς ζῆνης.

— Η γυνή αὐτῆ δέν μοι άρέσει, λέγει ή Πραχῆς Ζῆθος.

— Είνε έξαχος γυνή! άπαντᾷ ή Αμριών.

— Εξείρετε γράμματα πολλά· τά δε γράμματα φθειροῦσι την ψυχῆν τῆς γυναικός, άναπαντᾷ ή Ζῆθος.

— Σῶσε μίαν άγνωστον! άναρπώνει ή ποιητής.

— Την γραμματισμένην δέν θά την σώσω! άντιφωνεί ή κωνητός και άπέρχεται, ή δε Αμριών παραπονούμενος κατά του πειράματος του άδελφου του, λέγει άγωνιωδώς, συμπλέκων τάς χείρας: Και τώρα; ή τάλαινα πῶς θά σωθῆ;

Είς την έπαυλιν του βουκόλου έρχεται ή Δίρκη, οδηγουμένη υπό τῆς Ισμήνης Μετέβαλε τρόπον ένεργείας.

— Η λιοντῆ απέτυχεν, άς ένδύθωμεν τώρα την άλωπεκῆν.

— Ο δόλος θέλει νούν πολὺν κ' έγώ δέν έγώ, άπαντᾷ ή Ισμήνη.

Αί δύο γυναίκες κρῖπτονται. Εξέρχεται εκ τῆς έπαυλεις ή Αντιόπη· θαυμάζει την πάλλεναν περιβολήν του χιονόδου Κιθαιρώνος, και οι πνεύμονες αὐτῆς άναπνέουσι γηθασίως, μετά είκοσαετῆ εἰρ-

κῆν, τὸν ζεῖδωρον τοῦ θροῦν αἰέρα.

— Ἄηρ καὶ φῶς! ψυθυρίζει φιλοσοφουσα περὶ αὐτῶν· το ἄγριον θηρίον σέ φρονεῖ, άλλα δέν σέ στερεῖ τό φῶς και τὸν αἶρα· μόνον ὁ ἄνθρωπος πράττει τοῦτο. Ἐπειτα συλλογίζεται πάλιν τά τέκνα τῆς τά πολυπόθητα και εὐλογεῖ τάς χείρας, αἰτινες τά έσωσαν· «Ἡά εξερευνήσω τά πάντα διά νά τ' άνέρω», λέγει.

Ἄλλ' αἴφνης ἱσταται, ὡς νά εἰδῆεν αὐτήν ἔχοντα, και άναρπώνει μετά φρίκης· — Η Δίρκη!

Ἡ ειδυλλιακή Μέγιστος προσέρχεται με τό μειδιημα επί τῶν χεῖλέων· ἠρξίεταται ότι ζητεῖ τό καλόν τῆς άνειψας τῆς και ότι δέν θά μετέλθῃ βίαν κατ' αὐτῆ.

Ἡ Αντιόπη σβδῖται, προσπίπτει εις τους πόδας του Αμριώνος, ζητοῦσα νά την προστατεύσῃ. Ἡ Δίρκη τότε άπειλεῖ τὸν Αμριών, ή δ' Αντιόπη μὴ θέλουσα νά παθῶσιν εξ αἰτίας αὐτῆς· οι άγχιει και γενναίαι αὐτῆς προστάται, συγκατατίθεται ν' άπειθῇ. Τότε ή Δίρκη λέγει κατ' ἴδιαν προς την Αντιόπην, ἠρξίεταται έν ονόματι τῶν δώδεκα θεῶν, ότι γνωρίζει πῶς εἶνε τά τέκνα τῆς Αντιόπης· και ότι θά τά δείξῃ προς αὐτήν έν τῆν άκολουθήσῃ.

Θέλω, άνασσα! έρχομαι, έρχομαι, ὀδήγησέ με, φέρε με! άναρπώνει έκφρων εξ ελπίδος και άνοσημονησίας ή τάλαινα μήτηρ και άπέρχεται μετά τῆς άπόνου εχθρῆς τῆς.

Μετασκαυζομένης τῆς σκηνῆς μεταφωρῶμεθα έντός του ναοῦ του Διονύσου, καταφωτιστόν έν τῆ νυκτί. Ο βωμός του θεοῦ ὡς και τό άγαλμα αὐτοῦ εἶνε κισσοστεφῆ, ἠμοῖος δε και οι πλήρεις οἶνου κρατῆρες. Ἐκκέρωθεν του βωμοῦ ἱσταται ή Δίρκη και ή Αμριών, ὅστις έστειμένος και λαμπρῶν φέρων στολήν κρούει την λύραν και ψάλλει. Χρῆς Βακχῶν εις δύο ἡμιχόρια ψάλλει, ὀρχούμενος, τὸν διθύραμβον. Ἡ Αντιόπη κεκαλυμμένη ἱσταται εκει που μόνη, άμέτρητος τῆς τελετῆς.

Ἐκ τινος κρατῆρος πληροῖ ή Δίρκη δύο κύπελλα και προσφέρεισα τό έν εις τὸν Αμριώνα, κρατεῖ τό ἔτερον δι' αὐτήν. Πίνουσι άμρότεροι, ή δε βασιλίσσα καλεῖ τὸν μυσταγωγόν Αμριώνα και τελέσῃ τὸν ἱερὸν γάμον του θεοῦ, άφ' οὔ εἶξω του ναοῦ ή Διονύσου· ταυρόμορφος προσμένει άνοσημονος την ἱερᾶν του νόμφην.

— Ἐλθέ, ὦ νόμφη, λέγει προς την βασιλίσσαν ή Αμριών.

— Ἄλλη θά εἶνε εἶσοτος ή νόμφη του θεοῦ, λέγει ή Δίρκη.

— Ἄλλὰ πρέπει νά εἶνε εξ αἵματος βασιλικῦ, παρατρεῖ ή Αμριών.

— Είνε! άπαντᾷ ή Δίρκη και προσάγρουσα την κεκαλυμμένην Αντιόπην άποκαλύπτει αὐτήν.

Ὡς βλέπει την νόμφην ή Αμριών εκβάλλει έπιφώνημα καταπληξέως και φρίκης και καταπίπτει άναίσθητος, ὡς υπό κεραυνῦ βίηθει.

Αι Βάκχι νομίζουσι ότι εἶνε νεκρός· ή Δίρκη βεβαίωι ότι άπλῶς ὁ εἶνος τὸν

εἰλάσεν· έν ὡ δ' αι Βάκχι εξέρχονται προς λαμπρόδρομιαν και έν τῷ ναῷ μένουσιν αι δύο γυναίκες, ή Δίρκη λέγει προς την Αντιόπην·

— Σε λέγω, μα τὸν Βάκχον, μα τους δώδεκα θεοῦ, ότι ὁ ἱερεὺς αὐτῶς εἶνε νεκρός· ὁ εἶνος δν τῷ εἶδωκα νά πῆ περιεῖχε ὄληλητῆριον.

Και προσθέτει μετ' ὀλίγον άμειλικτως·

— Ο νεκρός αὐτός νέος εἶν' ἀδελφός του Ζῆθου, άλλ' ἔχει και υἱὸς τῆς Χλόης και του Ορδίουνος... Ο Αμριών εἶνε υἱός σου! Δέν σου ὄμωσα άπόψε νά σου δείξω τους υἱούς σου; Ἐ, λοιπόν, ἰδοὺ ὁ εἶς!

— Αμριών, τέκνον μου! κραυγάζει ή τάλαινα μήτηρ και πίπτει παρά τὸν υἱὸν της λιπόθυμος, έν ὡ ή Δίρκη εξέρχεται κλείουσα την θύραν του ναοῦ.

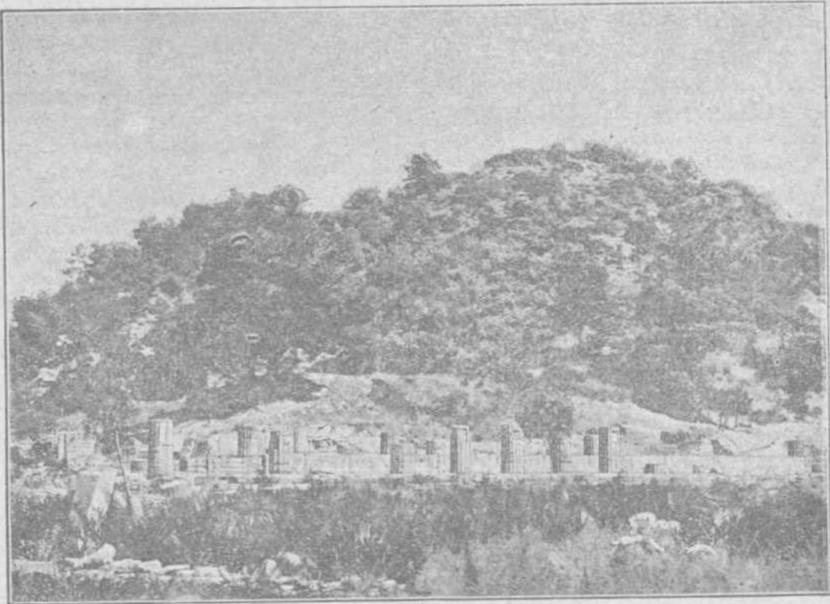
(Ἐπειτα τό τέλος).

A. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΚΟΥΡΤΙΟΣ

Όσοι παρηκολούθησαν μετά δεινικισλογημένου ένδιαφέροντος την πνευματικῆν ὄρασιν τῆς συγχρόνου εποχῆς έν σχέσει προς τά ελληνικά γράμματα, δέν δύναται παρά νά άρερωώσασιν ὄλαυρ εύγνώμονος συμπαιθείας εις την μνήμην του εἰδόχου ιστορικοῦ, ὃν ὁ μοιρικός θάνατος, άπέσπασεν έν γῆρατι βαθεῖ, τῆς εκτιμήσεως και άγάπης τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Ολόκληρος ὁ βίος του δικασῆρου γερμανοῦ διήλθε τῷ ὄντι έν λατρεῖα· και άφοσιώσας προς τά τέλεια έργα άπερ κατέλιπον ή ελληνική άρχιότης, έμελέτησεν αὐτᾷ ένεπνεύσθη και ἀπῆλασεν υπό την ἡγεμον αὐτῶν σιάν, τῆς γηίνης εκείνης μακαριότητος, ἠτις άποταλεῖ τό νόμιμον γέρας τῶν εκλεκτῶν του κόσμου τοῦτου.

Δέν εἶνε άνάγκη νά μελετήσῃ τις τό έργα του Κουρτίου, και νά αναζητήσῃ εις τάς περί αὐτοῦ δικτυωθεῖσας κρίσεις, τους λόγους οι ὅποιοι κατέστησαν αὐτὸν τσοῦτον άγαπητόν και συμπαθηθῆ εις τὸν πολιτισμόν, άρκει νά παρεκλυθεῖσῃ τις αὐτὸν καθ' ὅσον τό στάδιον τῆς φιλοσοφικῆς αὐτοῦ ἐργασίας. Ἡνα αισθανθῆ έπιβουρίστων τὸν ὑπέρ αὐτοῦ σεβασμόν. Ἄπό τῆς πρώτης εμφανίσεως εις τὸν φιλολογικόν κόσμον ἀνῆλθεν τάς ὄψεις αὐτοῦ προς τὸν Παρθενῶνα, ὡς έν ανεξήτηι τό έμπρέπον ἔδαφος τῆς ἐργασίας του· και, έν ὡ δικαιώματι γενετῆς εἰλήθη νά διανύσῃ τὸν βίον υπό τὸν μελούθωνιν εύρανόν τῶν βορείων κλιμάτων, ή καρδία αὐτοῦ ἐραιδόρνετο άπολαύουσα ἀπλήστως τῶν καλλῶν του Ἀττικῦ ἠρξίζοντος. Γερμανός πολιτής, εἶχε ψυχῆν άνδρός Ἀθηναίου και ἡσθάνετο· εἰατόν φερόμενον μακρᾶν τῆς πατριδος του υπό τῆς άρᾶτου ὑπερφυσικῆς εκείνης δυνάμεως του νοῦ, διά την ὄποιαν πατρίς εἶνε τό σύμπαν. Οὐδέν λοιπόν θαυμαστόν, εάν προσωρισμένος νά εὐεργετήσῃ την ἀνθρωπότητα, ἠγάπησε τάς αρχαίας Ἀθήνας, με ὄλην τῆς ψυχῆς αὐτοῦ την δύναμιν και εἰξεν έν αὐταῖς· διά τῆς ρηνασίας αὐτοῦ, οὐχί ὡς περιηγητῆς άλλ' ὡς συναδέλφος τῶν μεγάλων διδασκάλων οἱτινες εἰδόξασαν αὐ-

ΗΡΑΙΟΝ: ΔΝΑΣΚΑΦΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

εἶγε λάθει άνωθεν έντολήν νά παράσῃ γηῖσιν ὑπόδειγμα τῶν άνδρῶν τῆς μεγάλης εκείνης εποχῆς· καθ' ἣν τό πνεῦμα άπέθαν άσυγκρίτων τῷ λόγω τελειότερον και ισχυρότερον τῆς ὕλης. Ἐδρασεν, κατίσχυσε και εἰσαίλουσεν ἐπ' αγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος.

Δέν εἶνε άνάγκη νά μελετήσῃ τις τό έργα του Κουρτίου, και νά αναζητήσῃ εις τάς περί αὐτοῦ δικτυωθεῖσας κρίσεις, τους λόγους οι ὅποιοι κατέστησαν αὐτὸν τσοῦτον άγαπητόν και συμπαθηθῆ εις τὸν πολιτισμόν, άρκει νά παρεκλυθεῖσῃ τις αὐτὸν καθ' ὅσον τό στάδιον τῆς φιλοσοφικῆς αὐτοῦ ἐργασίας. Ἡνα αισθανθῆ έπιβουρίστων τὸν ὑπέρ αὐτοῦ σεβασμόν. Ἄπό τῆς πρώτης εμφανίσεως εις τὸν φιλολογικόν κόσμον ἀνῆλθεν τάς ὄψεις αὐτοῦ προς τὸν Παρθενῶνα, ὡς έν ανεξήτηι τό έμπρέπον ἔδαφος τῆς ἐργασίας του· και, έν ὡ δικαιώματι γενετῆς εἰλήθη νά διανύσῃ τὸν βίον υπό τὸν μελούθωνιν εύρανόν τῶν βορείων κλιμάτων, ή καρδία αὐτοῦ ἐραιδόρνετο άπολαύουσα ἀπλήστως τῶν καλλῶν του Ἀττικῦ ἠρξίζοντος. Γερμανός πολιτής, εἶχε ψυχῆν άνδρός Ἀθηναίου και ἡσθάνετο· εἰατόν φερόμενον μακρᾶν τῆς πατριδος του υπό τῆς άρᾶτου ὑπερφυσικῆς εκείνης δυνάμεως του νοῦ, διά την ὄποιαν πατρίς εἶνε τό σύμπαν. Οὐδέν λοιπόν θαυμαστόν, εάν προσωρισμένος νά εὐεργετήσῃ την ἀνθρωπότητα, ἠγάπησε τάς αρχαίας Ἀθήνας, με ὄλην τῆς ψυχῆς αὐτοῦ την δύναμιν και εἰξεν έν αὐταῖς· διά τῆς ρηνασίας αὐτοῦ, οὐχί ὡς περιηγητῆς άλλ' ὡς συναδέλφος τῶν μεγάλων διδασκάλων οἱτινες εἰδόξασαν αὐ-

τάς. Ἡτο τῷ ὄντι ὁ Κούρτιος εκτακτος ατομικότης, συνοψίζουσα άπάσας τάς ἀρετάς του αρχαίου πνεύματος και τῆς καρδίας και προσωρισμένη νά διαγράψῃ κατά τὸν βίον αὐτῆς φαιεῖνῃν γραμμῆν ἐφάμιλλον εκείνης, ἣν κατέλιπον εις τάς ἀλλεπαλλήλους γενεάς οι θεόπνευστοι ἱδρυταῖ τῆς επιστήμης και τῆς τέχνης. Ὅτι ἰδῶς καθιστᾷ τὸν άνδρα θαυμαστόν και και περιβάλλει τό μέτωπον αὐτοῦ διά μυθολογικῦ, ὡς εἰπεῖν, ἀκτινοβόλου στεφάνου, εἶνε ή συνεπῆς και ἀναλλοίωτος αὐτοῦ μέριμνα, ὅπως ἀνυψωθῆ ἐπ' ὄσον ἦτο τοῦτο ἐρικτόν, μέχρι τῆς πάντοθεν ἠρατῆς εκείνης κορυφῆς, εκ τῆς ὄποιας άπό αἰῶνων διενεργεῖται ή διηνεκῆς προβολή τῶν εὐγενῶν έννοιῶν και ἀντιλήψεων.

Ὅτε δόξα, οὔτε τιμαί, οὔτε διακρίσεις ἠδυνήθησαν ν' άποσπάσωσιν αὐτὸν εκ τῶν ποθητῶν αὐτοῦ μελετῶν, εἰδόξακε σεμνυόμενος επί ταῖς πηγαῖς, εἰς ὡν ἦν τλει την πανεπιστημιουμένην αὐτοῦ και γράφον ἠγίνωσκε νά ἐραρυμῆ τά θεῖα δόγματα τῶν πλατωνικῶν χρόνων. Δι' αὐτοῦ ανέζησεν ή γενεά τῶν ἑλλήνων φιλοσόφων και έν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ περιήγαγεν ή ιδιοτροπία τῆς φύσεως ἀνά τὸν πεπολιτισμένον κόσμον την ένοσάρκωσιν τῆς εὐγενεστέρης περιόδου τῆς ἀνθρωπίνης ὄρασεως. Ἡ αἰδῖος αὐτοῦ μνήμη δέν εἶχε ἄλλως· τε και άνάγκη τῶν ἐγνομίων τῆς ἀνθρωπίνης μακτισοδότης, διότι οὔτε νά άραριεώσῃ τι δύναται, άλλ' οὔτε και εις τό νά προσθέσωσιν ἐπαροῦν αι ὑπαγορεύσεις τῶν κοινῶν καλῶν, ὅταν προσκαλοῦνται νά φέρωσι κρίσεις επί ατομικότητων ὡν ή ὑπαρξίς άντεπεκρίθη εις ὄρι-

σμένον ὄψηλόν προσωρισμόν, και ὑπῆρξεν αὐτόχρομα πραγματοποιήσεως μεγάλης και εὐγενούς έντολῆς. Ο Κούρτιος απέδειξεν εις τὸν φιλολογικόν κόσμον, ότι οὐδέν ὑφίσταται τό ὑπέμετρον εις τά λεγόμενα περὶ τῶν αρχαίων φιλοσόφων και ότι ή δημοκρατία του Πλάτωνος δέν ἦτο άποκῆμα θεμῆς φαντασίας. Ἡ τελειότης του ἀνθρωπίνου πνεύματος δύναται νά δημιουργήσῃ καθεστῶς ἡμερον και θαλόν, ανώτερον βεβχίως τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως τῶν χρόνων τῆς ὕλης, άλλ' εὐνόητον εις εποχῆς καθ' ἣς αι διδασκαλίαι τῶν μεγάλων διδασκάλων εἰξῆρκον ὅπως εἰρατώσωσιν επί άσπίεῦτων βάσεων τάς γησιας ὑπαγορεύσεις τῆς ἠθικῆς και του ὄρθου λόγου.

Ὡς ὁ Σταγειριτής φιλόσοφος, κληθεῖς και αὐτός νά παιδαγωγῆσῃ τὸν υἱὸν ισχυροῦ βασιλέως, ἠτύχησε νά αναδείξῃ άνδρα πνευματικῶς ἄρτιον και νά ἐμφυσῆ εις την καρδίαν εκείνου αισθηήματα ἀντάξια τῶν απαιτήσεων μεγάλου κοινωνικοῦ προσωρισμοῦ. Ἡ διδασκαλία του Κουρτίου ἐμόρφωσε τὸν εὐγενῆ χαρακτήρα αυτοκράτορος, ὅστις ἠδυνήθη ἀναμυρλίετως νά παράσῃ ἀρειδῆ τεκμηρία τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ τελειότητος και ὡς θριαμβέουσαν στρατηγός και ὡς άποθνήσκων πατήρ. Κατά τάς δύο ταύτας ἀντιθέτους ὄλας και ἐναντίας τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιόδους, ὁ υἱός Γουλλιέλμου του κατακτητοῦ ανέπτυξεν ἀρετήν ἐφάμιλλον του διδασκαλοῦ και εἰδικολόγησε τάς γνώμας εκείνων, οἱτινες ἠτύχησαν νά έννοήσωσιν, ότι τό μέγιστον προσόν τῶν ἡγεμονιδῶν εἶνε ή τελεία εκπαίδευσις και ή εὐγενής

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ & Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ο
ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. Τὴν τύχην μου ;... ὀη-
λαδὴ ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Βέβαια, τὴν Μπέττυ.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. Ἄ! ναί. (Ὡσεὶ ἀδιαφό-
ρος). Βέβαια!

ΜΑΚΡΙΑΗ. (Ἐπιλαμβανομένη ἀμέ-
σως). Τί μήπως δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ;
(Τῇ κυρᾷ Λοξῇ ἰδία). Ἔλα, κυρὰ Λοξῆ,
βοήθεια ... (Τῷ Στίγκιῳ). Ἡ Μπέττυ
εἶναι καλὸ κορίτσι, ἤσυχο ... φρόνιμο ...

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Διαμαρτυρούμενος ἕστω
καὶ ἀσθενῶς). Μὰ δὲν εἶπα ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Ἀλήθεια φρόνιμο ... νὰ
ῥωτήσετε καὶ τὴν κυρὰ Λοξῆ ... Ἐννοεῖ-
ται ... ὅτι σὺν κορίτσι ... ἔκαμε κι' αὐτὸ
λίγο κόρτε ... μὰ ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Αἶ, κορίτσι ἦτανε ...
Κ' ἔπειτα τί κόρτε ... μιὰ ἀπλὴ ἰδιοτρο-
πία μὲ τὸν δάσκαλο τῆς μουσικῆς.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Ἄσθερ τεταραγμένος).
Μὲ τὸν δάσκαλον τῆς μουσικῆς !...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Καλὲ ὄχι. Μ' ἐκείνον τὸν
ἄλλον ποῦ εἶχαν νὰ προγυμναζῆ τὸν ἀδελ-
φὸ της ... ἓνα ἔμμορφο παιδὶ ξανθὸ ... ποῦ
εἶχαν πῆ μάλιστα πὼς θὰ τὴν πάρῃ ...

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Ὡς ἀνω). Νὰ τὴν
πάρῃ !...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἄλλο...
Δὲν θυμοσαστε καλὰ ... γι' αὐτὸν εἶχαν
'πῆ πὼς τὴν εἶχε κλέψῃ ... τρεῖς ἡμέ-
ραις ...

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. Μὰ παρακαλῶ ... (Θέ-
λων νὰ λάβῃ πληροφορίας. Καθ' ἑαυτὸν).
Ἐδῶ βλέπω ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. (Ἀδιαφόρος καὶ ἀ-
πλῶς). Σοὶ πάει τὸ βασιλεῖο ... Εἶχαν
κλέψῃ καὶ τὴν μάννα της κορίτσι ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. (Σπείδουσα). Καλὲ, ὄχι
κορίτσι ! Τὴν Εὐλαλία τὴν ἔκλεψε ἐκεῖνος
ὁ τερόρος πανδρευμένη.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Θέλων νὰ σταματήσῃ
τὴν ὁρμήν των καὶ νὰ πληροφορηθῇ). Μὰ
παρακαλῶ ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. (Ἰδία). Καλὰ τὰ πάρε.
(Μεγάλως). Εἶχε, βλέπετε, μεγάλην κλί-
σιν εἰς τὴν μουσικὴν.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Ἰδία). Καὶ ἰδιαίτερος,
φαίνεται, σὸ κόρνο ... (Τῇ κυρᾷ-Λοξῇ).
Μὰ σεῖς λοιπόν, κυρία μου, ποῦ τὰ εἰςεύ-
ρατε ὅλα αὐτὰ ... δὲν ἔπρεπε ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. (Ὡς ἡ ἀθωοτέρα γυνὴ
τοῦ κόσμου). Ἐγὼ ... ἐγὼ δὲν ἤθελα ...
'Ἐγὼ ἐρχόμενοι νὰ σὰς προτεῖνω ἄλλη
νύφη ... μὰ σεῖς μὲ προπῆρατε γιὰ τὴν
κόρη τοῦ Κλωναρᾶ.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. (Ἰδία). Ἡ ἄλλη νύφη
θὰ εἶναι ἡ κόρη τῆς Μακρίδης. (Μεγάλως).
Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἄλλη νύφη ... κυρὰ-
Λοξῆ ;...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Ἡ ἄλλη νύφη ... (Ἐν-
δοιάζουσα). Ἡ ἄλλη ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Ἐγὼ ἂν σὰς ἐνοχλῶ ἀπο-
σύρομαι ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Ὅχι, ὄχι μείνετε ...
Ἡ ἄλλη νύφη εἶναι ἓνα ἔξυπνο κορίτσι,
ἔμμορφο, πλούσιο, ἀπὸ οἰκογένεια ... Ὁ
Κλωναρᾶς, ζεῦρετε, στὰ παλιὰ του χρό-
νια ἦταν πραγματευτῆς.

ΜΑΚΡΙΑΗ. (Με λακόντρειαν). Ναί,
ἀλλὰ πραγματευτῆς μὲ τ' ὄνομα ! Ἀ-
κόμη καὶ τὴν ἂν πᾶτε στὴ Πλάκα τὸν
θυμοῦνται ποῦ ἐφώναζε : ἀκουβαράκια !...
κουβαριστρίες !»

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Ναί ἀλήθεια ! Σοῦ εἶ-
χε μιὰ φωνή ... κηπάνα ! ... Λοιπόν,
ποῦ λέτε, κύρ Στίγκι, κορίτσι καθὼς
πρέπει.

ΜΑΚΡΙΑΗ. Ἡ κυρὰ-Λοξῆ εἶνε γυ-
ναῖκα ποῦ πρέπει νὰ τὴν πιστεύετε ...

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. ὦ ! Βέβαια ! ἀλλὰ ἡ
κόρη αὐτῆ ... (Ἰδία). Γιὰ κάθε ἐνδεχό-
μενον, ἄς τοὺς καλοπιάσω ! ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Νὰ προσπαθήσετε μόν-
ον νὰ τῆς ἀρίσετε ... Ἄν τὸ κατορθώ-
σετε ...

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰςεύρω
ποιὰ εἶναι.

(Ἡ Εὐλαλία φαίνεται εἰς τοῦ ἀριστε-
ροῦ δωματίου τὴν θύραν).

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Ποιά εἶναι ; Εἶναι ὄλω
τὸ ἐναντίον τῆς Μπέττυς. Εἶναι ὠραία,
ξανθῆ, φορεῖ ρόζ ἀπόψε, γαλανὰ μᾶτια...
Εἶναι πολὺ ἔξυπνη...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Πράγμα ποῦ δὲν βρῖσκε-
ται στὴν Μπέττυ.

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Ἰδία καὶ μόλις συγχα-
τομένη). Ἄ ! αὐτὰ μοῦ φτεῖάνουν ! ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Τέλος εἶναι γυναῖκα
ποῦ σὰς πρέπει.

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. Ναί ! Μὰ ποῦ εἶναι.
Πὼς θὰ τὴν γνωρίσω ... (Ἰδία). Θαρρῶ
πὼς δὲν θὰ προφθάσω νὰ κάνω τίποτα,
γιατί ἄρχισαν νὰ γνωρίζουν ἐμένα !

ΜΑΚΡΙΑΗ. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἔδω
καὶ θὰ τὴν γνωρίσετε ἀπὸ ὅσα σὰς εἶπα-
με. Προσπαθήσατε ὅμως νὰ τῆς ἀρίσετε.
Πάω νὰ σὰς τὴν στείλω ... (Ἀνέρχεται
τὴν σκηνὴν).

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Καὶ γὼ φεύγω ...
Ξανθῆ, ρόζ, ἔξυπνη !

(Ἡ Εὐλαλία εἰσέρχεται εἰς τὴν σκη-
νὴν. Ὁ Στίγκι, ἡ Μακρίδης καὶ ἡ κυ-
ρὰ-Λοξῆ ἀπομένουν ἐντειοὶ καὶ εἶτα ἀρ-
χιζοῦν ὁμοῦ).

ΜΑΚΡΙΑΗ. Ἡ Μπέττυ εἶναι λαμπρὸ
κορίτσι.

ΚΥΡΑ-ΚΟΞΗ. Διαμάντι, διαμάντι
μοναχό !

ΣΤΙΓΚΙΕΩΝ. ὦ ! τὸ ξέρω ! τὸ ξέ-
ρω ! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Καὶ ἐγὼ τὸ ξέρω. (Τῇ
Μακρίδης εἰρωνικῶς). Εὐχαριστῶ. (Τῇ
κυρᾷ-Λοξῇ). Ἐσὺ νὰ πάρῃς τὰ βρεμμένα
σου καὶ νὰ ξεκουμπιστῆς ἀπὸ ἔδω ...

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Μὰ, κυρὰ μου, ἐγὼ
γιὰ τὸ σπιτικό σας ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Τίποτα ! Τίποτα ! Νὰ
φύγῃς γλιγῶρα.

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Δεκαεπτὰ χρόνια τώ-
ρα ποῦ πέθανεν ὁ μακαρίτης ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Ἀποτόμως). Τόκνες ρόι-
δο ... Ἔλα νὰ φεύγῃς γλιγῶρα.

ΚΥΡΑ-ΛΟΞΗ. Καλὰ, κυρὰ μου, φεύ-
γω ... (Ἰδία ἐξερχομένη). Ὄψ ! Τὰ μου-
τρα τῆς ἡ πρώην πραγματευτοῦ ! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Περιβλέπει ἀγγίως ὅτε
μὲν τὸν Στίγκιον, ὅτε δὲ τὴν Μακρίδης.
Τῇ Μακρίδης). Εἰσαι πρόστυχη !

(Ὁ Στίγκιος φεύγει λαθραῖως διὰ τοῦ
βάθους).

ΜΑΚΡΙΑΗ. Εὐλαλία ... Δὲν ζεῖρεις...
ΕΥΛΑΛΙΑ. Νὰ πάρῃς γλιγῶρα τὴν
κόρη σου, τὸ γιὸ σου καὶ τὸν γαμπρό
σου καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ ἔδω ! ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Μὰ ...
ΕΥΛΑΛΙΑ. Καλὰ, πάω νὰ σοῦ τοὺς
στεῖλω ἐγὼ ... (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βά-
θους).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΑΚΡΙΑΗ μόνη, εἶτα ΜΑΚΡΙΑΗΣ, ΒΕΡΔΕ-
ΛΟΠΟΥΛΟΣ καὶ κατόπιν ΡΙΤΑ.

ΜΑΚΡΙΑΗ. (Ἀκολουθοῦσα αὐτὴν διὰ
τοῦ βλεμματός). Ἀκουὲς νὰ μὲ ἔβρισῃ !
Πρόστυχη καὶ ἔξω ἀπ' ἔδω ! ... Ἄ ! μὰ
αὐτὸ εἶναι παρά πολύ ! ... Πὼς τὸ ὑπέ-
φερα, πὼς δὲν τῆς ἐβγάλα τὰ μᾶτια, δὲν
ἔμπορῶ νὰ καταλάβω ! ... Ἀκουὲς ἐκεῖ !
ἡ γυναῖκα τοῦ Κυριάκου τοῦ Κλωναρᾶ
τοῦ πρώην πραγματευτῆ νὰ μὲ ἔβρισῃ ! ...

Ἄ ! μὰ θὰ τῆς τὸ πληρώσω ! Καὶ μὲ
τὸ παραπάνω μάλιστα ! ... (Μετὰ χαιρε-
καχίας). Θὰ τῆς τὸν πάρω, θὰ τῆς τὸν
πάρω τὸν γαμπρό της. Μὰ ὁ Φωκίων ! ...
Ἄς εἶναι, θὰ ἀιερωθῶν αὐτὰ ...
(Ἐρχοῦνται διὰ τοῦ βάθους ὁ Μακρί-
δης καὶ ὁ Βερδελοπούλος).

ΜΑΚΡΙΑΗΣ. (Σπεύδων). Τί τρέχει
μαμά ;

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. (Ὀμοίως). Τί
ἔτρεξε ;

ΜΑΚΡΙΑΗ. Μ' ἔβρισε ... Σὰς ἔβρισε ...
μας ἔβρισε ἡ Κλωναρᾶ ... Ἡ Κλωναρᾶ-
δαίνα !

ΜΑΚΡΙΑΗΣ. (Ἐκπληκτος). Μὰς ἔ-
βρισε ; ! ...

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Δηλαδή ...
Πὼς ! ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Νὰ πάρῃς τὴν κόρη σου,
τὸν γαμπρό σου καὶ τὸν γιὸ σου καὶ ...
ἔξω ἀπ' ἔδω ! ...

ΜΑΚΡΙΑΗΣ. Ἄ ! μὰ αὐτὸ ...
ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Καὶ γιατί ;

ΜΑΚΡΙΑΗ. Ἐμιλοῦσαμε μὲ τὸν γαμ-
πρό της καὶ ἐνόμισε πὼς θέλω νὰ τῆς τὸν
πάρω ... (Τῷ Βερδελοπούλῳ). Ἐκατά-
λαβες ... Σὺν νὰ εἶχα καὶ ἄλλη κόρη.
(Τῷ Χρηστῳ). Σ' ἀρίσει ;

ΜΑΚΡΙΑΗΣ. Καλὰ, καλὰ, θὰ τὰ
βρούμε ! Ὅ μὲ δώσῃ λόγον καὶ ὁ Κλω-
ναρᾶς καὶ ὁ Στίγκιζον ...

ΜΑΚΡΙΑΗ. Τὸν ... (Παραφερομένη).
Τὸν λωπεδύτη ! ...

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Πὼς ; ... (Ἐκ-
πληκτος). Τὸ ξεῦρετε καὶ σεῖς ;
(Ἀκολουθεῖ).